

לרש״י: ואני הנה להחתי. ואני מהיכז זכיתי בהז. מתוך בני ישראל, שיהיו ישראל זוכריז אותז לשירות שלי. ע"י הבכורות זכיתי בהם ולקחתים תמורתם. לפי שהיתה זעבודה בבכורות. וכשחטאו בעגל נפסלו. והלוים שלא עבדו עבודה זרה נבחרו נחתיהם. דברי רש״י אלו צריכים ללמד אותנו איך להשגיח מאוד על כל מעשינו, לדעת שמלבד מה שהחטא גורם רעה להאדם עצמו. הוא גורם גם רעה לדורותיו אחריו. כי כמו שהוא עצמו מאבד מעלותיו מחמת הטאו. כר מחלל גם את זרעו מאותז מעלות. וגם אם האדם עושה תשובה אחר שחטא. והקב״ה סולח לו על עצם החטא. שוב לא יענש על אותו עווז, בכ״ז אם זה החטא הוא כראי להפסיד איזה מעלה רמה צשגבה שוב לא יזכה בה. כפי שרואים כאז. שראויים היו הבכורים לשמש בקודש פנימה בעבודת המקדש וקרשיו. וכיוז שלא עמדו בנסיוז חטא העגל. נאבד מהם הדושה זו. וניתנה ללויים שכז זכו לעמוד בנסיוז זה. וגם אחר שחזרו בתשובה. והקב״ה זלח להם. בכ״ז לא חזרו למצבם הקודם ונשאר רושם תמידי של החטא לדורי דורות. זו היתה המחשתו של מרז בעל **ה׳חפץ חיים׳ זי״ע** כשפנה פעם לאיזה יהודי. ושאלו: מהי הסיבה שאני זכיתי להיולד ככהז. ואתה לא זכית לכר. הרי טרם שנולדנו היינו ונינו שוים בזכויות. ומדוע הטיבו עמי יותר ממה שהטיבו עמך? אמנם, השיב הח״ח, איז מנוס מלומר שאיז זה בזכות עצמי כלל. אני מצידי אינני ראוי לאותה גדולה. אך כיוז שאבותי לפני כשלושת אלפי שנים עמדו בנסיוז שאבותיד לא עמדו בו זיכו בכר לכל וצאי הלציהם לדורותיהם בגדולה ובקרושה יתירה. כי כל פעולה טובה שאדם עושה

לימודים מאת הרב אברהם הנאל לימודים מאת הרב אברהם הנאל שאו את ראש כל עדת בני ישראל ... (א-ב) - הכנה קודם קבלת התורה המחבר (תכ״ח סי׳ ד׳) פסק: ״ולעולם קוריז פרשת במדבר סיני קודם עצרת ... וסי׳ לפשוטה: פקדו ופסחו, ולמעוברת: סגרו ופסחו, מנו ועצרו, צומו וצלו, קומו ותקעו", ע"כ. ביאר **הלבוש** (שם) הטעם לזה וז"ל: "ולעולם קוריז פרשת במדבר שיש בה מניינו של שראל קודם שבועות וזהו מנו ועצרו. והטעם שעשו סימז הזה. כדי שלעולם תפסיק הפרשה הזאת בין פרשת בחקותי שיש בה קללות התוכחה ובין חג השבוצות. שהוא ם הריז על הפירות. שלא יקראו הקללות סמור ליום הריז ויהיה לו פתחוז פה לשטו לקטרג ח״ו״. עכ״ל. הרי מבואר מדבריו. שזה שקוריז פרשת במדבר קודם הג השבועות. זוא רק כדי להפסיק ביז פרשת בחוקתי ושבועות.

אמנם מצינו בדברי חז״ל שיש עוד טעם מדוע קורים פרשת במדבר קודם שבועות. שכתב ר׳ משה פיינשטייז זצ״ל (דרש משה) וז״ל. ״ונראה שיש לפרש ״במדבר״ שייכות רולה לשבועות. שהוא להוציא מאלה שמתרשליז ללמוד בחשבם שלא יגיעו למדרגה רולה בתורה. וע"ז בארתי (שמות ל. יב) שמה שנאמר עניז המניז בלשוז "שאו". שבזה תנשאים כל אחד ממדרגתו בראותו שהוא שוה לימנות באותו המספר ממש של זגדול, ששניהם נמנים רק לאחד, א״כ גם הוא יכול לבוא למדרגה הגדולה. ולכז

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

cxpcnsc

Kashrus in the Kitchen (77). Beracha on Tevilas Keilim. Who Makes the Beracha? We need to analyze the nature of the obligation to say a *beracha* on a *mitzvah*. Is it on the one who has the obligation and gets the kiyum of the mitzvah, or is it on the one who does the actual act of the *mitzvah*? For example if Reuven is at a *mikva* to *toivel* his utensils and cannot reach the water. He asks Shimon who is taller to immerse the utensil for him. Who recites the *beracha*? Reuven, who has the obligation to get the utensil immersed, or Shimon who does the actual tevilah? Similarly, by the mitzvah of Bedikas Chometz. If Reuven finds it hard to check and asks Shimon to do it for him: Reuven has the obligation and the fulfillment of the *mitzvah* to rid his house of *chometz*, but Shimon is doing the actual *mitzvah*.

The same question is relevant by lighting Shabbos or *Chanukah* candles, or *shechting* an animal, where one asks another to do it for him. The Mishna Berura (1) quotes from earlier *Poskim* that the one who does the actual *mitzvah* is the one who recites the *beracha* even though he is only a messenger of the one who is obligated and fulfilling his mitzvah.

עשה את הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א 🚝 ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

Interesting Questions. Reuven became frum and would like to toivel the dishes of his non-religious parents who don't agree to let him do it. He has the opportunity to do it without them knowing. Is he allowed to? Is the tevilah valid against the will of his parents? And if it is valid, can he say the *beracha*? The answer to the first two questions is ves. Since he is doing something that they are obligated to do in halacha, he can do it for them. The *tevilah* is valid because no consent or owner's intention is necessary to validate the *tevilah*. Even if the wind would blow the utensil into the *mikva* water, it is a valid *tevilah*.

Regarding the beracha, Rav Elyashiv (2) and R' Nissim Karelitz (3) hold that he can recite the *beracha*, while **R' Shlomo Zalman Auerbach** (4) rules that he cannot recite a *beracha*. New Beracha for New Keilim. If one person said a beracha having in mind to *toivel* ten utensils in front of him, and while he is in the middle of doing so, more utensils are brought to him for *tevilah*, does he recite a new *beracha* on the new utensils? Sefer Tevilas Keilim (5) proves from a similar case in Shulchan Aruch (6) regarding *Tzitzis* that he is required to recite a new *beracha*.

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – סוטה מט.

who says, everyday the קללה is greater than the מאום שחרב בהמ"ק אין יום שאין בו קללה". Our *Gemara* brings רשב"ג - "קרשי דרבנו" dav before. The Gemara asks, if so how is the world קיים? The answer is, in the זכוי of אדערא and the קיים and the יש". ישאיה רבא דאגדתא שמיה רבא דאגדתא explains that the יהא שמיה רבא דאגדתא is referring to the דרשי that was said after they learned דרצי הגדרי הגדה the minhag was that the יהא שמיה ווא would teach ברבים and everyone attended because it wasn't a work day. By reciting kaddish right after the shiur, one accomplishes תורה (which is in the *kaddish*) at the same gathering. The אריהם (אויה סי נד) brings the **kaddish) at the same gathering** in the רמב"ם says that רי חנניא בן עקשיא and that's why we say אופא בי אנדה sonly said after one learns רמב"ם. The Rambam (סוף אבות] says that ני חנניא בן עקשיא א The answers by quoting the **לקוטי ברדס** and says a פסוק says a פסוק. which is why it's said after ביומרה answers by quoting the שנה and the מיש and because this אגדה because this אידה אנא תלמידי חכמים מרבים שלום." because this אגדה is only said after במה מדליקיו We see from here, save the אנדה, that kaddish is said after all subjects of Torah, but we must add אנדה at the end to have the נמיא that ou Gemara mentions and say the קדרי אנדה after a הדרי אנדה. This is what the Rambam means. Really this Kaddish is said after all Torah learning but is preceded by a short אגדה. The אנדה because our Gemara says that the world is מיש said after אגדה. The אנדה concludes "זיכן מנהג ישראל" that after אין כאליקיע and איש esaid on a *kaddish* that is after דברי אגדה be said on a *kaddish* that is after איי

The איש"ר a י נה, אין מיד"א so special is because ברכי יוסף אי"ח ס' נה, אין מיד"א si interesting and exciting and it makes the participants בשמחה and when they answer איש"ר in a state of שמחת המצוה, it's pleasing to the בשמחה. This is also the reasor why we specifically choose to say the אגדה and also מאמר יראה הקב"ה לזכות ישראל". since this is הדיש and also our Gemara specifies that the קיים ai עולם on the אגדה said after אגדה, which implies that קיים said after all learning, just the kaddish said after אגדה is special so we add דברי אגדה after the shiur. The סי משנ״ב (ס׳ מד, ס״ק ט) says that even if there are only 2 or 3 people learning together, one may say קדיש after the the shiur is over as long as there are 10 people at the time of saying the דברי אנדה Furthermore.

הוא היה אומו

 מ"ב רסגיכא. תלביי (2) קונטרס טבילת כלים ג' (3) חוט השני קכיכה (4) מנחת שלמה בינויב (5) טבילת כלים טיו (6) או"ח חייב

Rabbeinu Bechave zt"l writes as follows:

- שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים - Why does the *Torah* repeat the number of people in the total count o Klal Yisroel? In the first perek, the number is 603,550. Why is it necessary for the Torah to repeat it in the second perek? It is in order to to tell us about the miracle that for 20 days no one in *Klal Yisroel* died - from the beginning of the count which was on the first day of *Ivar* until the second count on the 20th day of *Ivar*. No one from the entire nation died."

Mazel Tov to Rabbi & Mrs Ari Senter & Rabbi & Mrs Eli Gelb A Wise Man would say: "We are healed from suffering only by experiencing it to the fullest." תררהו We ARE such a beautiful nation !

Printed By: Ouality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

ন্দ্র

ති

855.400.5164 / Text 800.917.8309 / kvodshomavim.org

tooll! קבלה לכבוד השכינה of course Sign this הבלה

on the engagement of their children, Noam to Neema. May they build a bayis ne'emanb'visroel

צרקהו 1700

וא״כ יש לומר. שהעניז של המניז שהקב״ה מונה כל אחד ואחד. שהתורד הקרושה נתלה המניז דוקא באלו שיוצא בצבא. והוא להורות. שכל אחד ואחד מישראל יש לו תפקיד של עצמו. וכל אחר ואחר חשוב אצל הקב״ה באופן שהוא

מיחוד בפנ״ע. ורק ע״י זה שייך לקבל התורה בשבועות. וכתב החיד״א (מדבר קדמות מערכת י', אות ו'): "ישראל - אמרו הקדמונים כי הוא ר"ת י'ש ש'שים ר׳בוא א׳ותיות ל׳תורה והם כנגר ששים רבוא ישראל כי כל נשמה יש לה אחיזה באות אחד מהתורה הקדושה". עכ"ל. מבואר. שכל אחד ואחד יש לו חלק בפנ"ע

בהתורה הקדושה. וזהו נתבאר היטב מזה שמונים כל אחד ואחד מישראל.

שעמד להם זכות אביהם. אוי להם לרשעים. לא דייז שמחייביז עצמו אלא שמחייביז לבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הדורות. הרבה בנים היו לו לכנעז שראוייז ליסמר. כטבי. עבדו של רבן גמליאל, אלא שחובת אביהם גרמה להז. עכ״ל הגמרא.

הרי לנו מכאז שכל פעולותיו של האדם הז לטוב והז למוטב משפיעים עליו ועל דורותיו אחריו. אם הוא עושה מעשים טובים נמשר הטוב עליו ועליהם. ואם ח"ו להיפר אז הוא גורם הפסד לו ולדורותיו. וכמו שרואים שאפילו אצל הכנטניים יש השפעה לרעה על זרעם מכח מעשיהם. ידיעה זו צריכה לשמש בפועל כחיזוק עצום בעת נסיוז. דהנה לפעמים מזמנים לו לאדם נסיוז קשה לפרוש מעבירה. או שמרבים עליו מניעות מלקיים איזה מצוה אשר מעלתה רמה ביותר. כי מחמת חשיבות הדברים מכביד היצר את כל כובד משקלו למנוע זאת מהאדם. ומראה לו פנים כאילו איז זה ביכולתו. או שממציא לו היתרים ואמתלאות למעשיו. ומחמת אלו הפיתויים יתקשה האדם מאוד ליישר את אורחותיו. אולם עליו לדעת שבפעולותיו הוא קובע את מהותו ואת מהותם של צאצאיו. וכפי גודל התחזקותו כר יטיב לעצמו ולדורותיו. שהרי מעשה העגל היה גם כז נסיוז עצום מאוד. אשר אי אפשר כלל להביז זאת בשכלינו הקצר [כפי שניכר מעצם הדברים שהרי אחרת לא שייך כזאת שיהיו נכשלים בה אחר שראו ניסים נפלאים וחסד השי״ת החופה עליהם מעת יציאת מצרים ועד אותה שעה]. וכיוז שעמדו בני לוי בנסיונם הקשה זכו ונתעלו בקדושה יתירה עד סוף כל הדורות.

קודם שבועות צריך לקרוא פרשת במדבר שהוא פרשת הפקודים שנאמר בלשוז נשיאות. ללמדנו שבאופו זה יכול לקבל התורה וללמדה". עכ"ל. הרי מבואר מדבריו. שהטצם שפרשת במדבר לעולם נמצא קודם הג השבוצות הוא להורות שכל אחד ואחד ראוי למנות עם הגדולים. דהיינו שכל או״א מישראל לבא למדריגות הגדולות. ונראה שיש להוסיף עוד על זה, שהתורה הקדושה צוה למנות דוקא "כל

יצא צבא בישראל". וצ"ב מדוע התורה תלה המנים דוקא בכל יצא צבא? ונראה לומר. דהנה כשחיל יוצא בצבא. כל אחד ואחד של היוצא בצבא להלחם. נמנה באופן מיוחד ביותר. שכל אחד ואחד יש לו תפקיד של עצמו, ולא שייך לנצח המלחמה אם אין כל אחד ואחד עושה רק מה שמוטל עליו לעשות.

מעשה אבות .... סימו

מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן ... (א-ג) In August 1919, the Polish–Soviet war erupted in the aftermath of World War I. The root causes were twofold: a territorial dispute dating back to Polish-Russian wars in the 17-18th centuries and a clash of ideology due to the Soviet goal of spreading communist rule further west, to Europe. At that time, both countries had just undergone transition: in 1918, Poland reclaimed independence after 123 years of partitions. In 1917, the October Revolution replaced the liberal. democratic Provisional Government, that had previously displaced the Czar in Russia, with Soviet rule. Backed by Western powers - primarily France and England - Poland was intent on stopping the spread of Communism beyond Russia's borders. A general mobilization was put into effect and all able-bodied men were expected to report for military duty. While Christian divinity seminaries were granted deferments on religious grounds, the anti-Semitic Polish Government refused to defer students of the Lomza Yeshivah, the only such yeshivah in all Poland at the time.

The Lomza Rosh Yeshivah, R' Yechiel Mordechai Gordon zt" went to Warsaw to attempt to intervene. He approached the dean of the Jewish members of the Sejm (the Polish parliament), Dr. Noach Prilucki, an old maskil. Prilucki would only offer deferment to the *veshivah* students if the *veshivah* would incorporate some secular studies in the curriculum.

"A decision such as this," replied R' Yechiel Mordechai, "I cannot take upon myself. I must seek advice." "Really? Even though in the meantime your boys are being drafted and sent to the battlefield?" asked Dr. Prilucki. "Yes, even at that price," replied the Rosh Yeshivah. "I am required to consult with daas Torah on such a matter."

Back in his hotel room, he fell asleep and dreamed of the *posuk*: "All leaven or honey you shall not burn as an offering to Hashem" (Vayikrah 2-11). Foreign elements - neither sour nor sweet - can ever be mixed before Hashem. The message was clear, but R' Yechiel Mordechai would not rely on a dream to close a *yeshivah*. Under normal circumstances, the he would have consulted with Gedolei Hador all over Poland and Lithuania, however, the war made communicating with the Chofetz Chaim zt" in Radin, or R' Chaim Ozer Grodzenski zt" in Vilna, all but impossible, so R' Yechiel Mordechai returned to Lomza to seek the advice of the saintly *Mashgiach*, **R' Moshe Rosenstain** *zt"l*.

After much consideration, the Mashgiach responded. "It is clear that Hakadosh Baruch Hu requires mesiras nefesh from us for Torah. We are not obligated to display mesiras nefesh for secular studies, however. We cannot mix the two*kodesh* and *chol* - the sacred and the profane cannot dwell together."

"But boys are being drafted," protested the Rosh Yeshivah. The Mashgiach was a firm believer in the Vilna Gaon's 'Gorel," a lottery that indicated a decision through selection of a posuk. The Gorel HaGra was done and a quotation from a posuk was selected. It turned out to be a Divine command to Moshe, in Parshas Bamidbar, which read: "From twenty years old and upward, all that are able to go forth to war in Israel: you shall number them by their hosts, you and Aharon."

His own name was Moshe, so with a student by the name of Aaron (Zlotowitz), he set out to solve their dilemma, in accordance with the command in the *posuk*. They established contact with the chairman of the local draft board. He agreed to free all the *Bnei Torah* for a set amount of American dollars (he refused to accept Polish Zloty). It was illegal to possess dollars, but these were his terms. The Mashgiach justified this "illegal" approach, for Bnei Torah should have been deferred as were Christian divinity students, except for Polish anti-Semitism that denied them their legal tights. If Poland was anti-Semitic, the army was tenfold worse. Honoring Shabbos and kashrus here was practically impossible.

Hence, *Bnei Torah* from all *yeshivos* threatened by military conscription arrived in Lomza finding a place to learn, with room and board, thus establishing residency there. With the necessary funds in American currency, they were safe. For the next twenty years, as long as Poland was independent, Lomza served as a haven for such Bnei Torah.

תורת הצבי על In the *haftorah* of "Machar Chodesh," Dovid Hamelech any work. The question is, why is that so?

and Yonason ben Shaul drew up a plan to ascertain Shaul's feelings for Dovid. **Rashi** explains that it was an understood obligation that on Rosh Chodesh, all members of the royal family dined at the king's table, and since Dovid was Shaul's son-in-law, he was expected to attend. Therefore, the plan called for Dovid to not attend and based on Shaul's reaction to this seemingly minor infraction, they would then know Shaul's real feelings for Dovid as a whole.

Interestingly, *Chazal* derive from the words, "and you shall come to the place where you hid on the day of work ... " to mean that unlike the day before Rosh Chodesh, the first day of the new month was a day people refrained from doing

Rabbeinu Ovadia Seforno *zt*["]*l* explains that just like as moon gets its source of light and strength from the sun, so too Klal Yisroel's accomplishments and glowing countenance, stems solely from Hakadosh Boruch Hu. The first day of the new month is a day reserved for Klal Yisroel and so much can be accomplished on that day. Therefore, while other days of the month are meant to toil in hard labor, the day of Rosh *Chodesh*, when we emulate the moon's characteristics and refrain from work, we set the tone for the rest of the month's accomplishments. This emulation brings out the special relationship we as a Nation maintain with our Creator, and further solidifies Hashem's deep love for His children.

לגד אליסה בו דעואל ... (א-ד) וממה גד ונשיא לבני גד אליסה בן רעואל ... (ב-יד)

-

N-8

N.

לעילוי נשמת אבינו מורינו ורבינו הרב חיים 📥 יוסף בן ר' ישראל אברהם קויפמאן זצ"ל

The Torah enumerates the names of the ראשי המטות - the נשיאים here - and again later in the parsha. Here, the name for Shevet Gad's רעואל is בן דעואל, however, later on his father's name is רעואל. Why does the Torah differentiate?

The Chida, Chacham Rabeinu Chavim Yosef Dovid Azulai zt"l, quotes from Sefer Imrei Noam as follows: We know that Moshe Rabbeinu was buried in Gad's cheilek, the portion of Eretz Yisroel that belonged to Shevet Gad. He says the reason is because Dan, who was Bilha's bechor, his shevet was given one of the four large degalim. Shevet Gad could have complained to Moshe that they should also have one, as Gad too was a *bechor*, born to Zilpa. Yet, he chose not to, and was duly rewarded with the *zechus* of having Moshe buried in his portion of the land. It became the final resting place of Moshe, "Hashem's Friend." Hence, the name רעואל denoting friendship. Therefore, says the Chida, specifically in the *parsha* of the *degalim* did the *Torah* change the name, calling him בן רעואל.

Perhaps we can add the following *machshava*. For a person not to be jealous of another, it requires complete *emunah* in Hashem. If we truly realize that everything is from Hashem, and is part of His Master Plan, it is virtually impossible to be jealous of anyone. Since Elyasaf was לעואל (lashon דעת lashor) and knew all was from Hashem, he was zoche for his name to become בן רעואל (*lashon* אוי) a friend to *Hashem*, developing *emunah* and a bond with Him.

This reminds me of a thought that the Zaida once said. He asked: Why is "לא תרומד" the last of the אשרת הדברות and not one of the earlier ones? He answered that the two "bookends" of the אוכי" and "א תחמד". Both, are cornerstones of our אמענה בה'. For when a person believes that all is divinely bequeathed to him, jealousy has no place to roost

משל למה הדבר דומה שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם ... (א-ב)

There was a simple *Yid* who worked as the handyman משל in the yeshivah of **R' Moshe Klier** zt"l in Teveria. One day, the handyman's son became engaged. Although it was a very joyous occasion for himself and his family, he didn't expect that anyone at the *yeshivah* would be particularly interested in his personal news. He happened to mention his *simcha* to the Rosh Yeshivah, R' Moshe, in a passing conversation and very nonchalantly. The Rosh Yeshivah smiled warmly and gave him congratulations, wishing him a hearty Mazel Tov and beracha. Then he continued on to the Bais Medrash.

But really, R' Moshe wasn't finished just yet. He understood how much this joyous occasion meant to anyone, and so much more to this simple handyman who wasn't friends and as many congratulating remarks as possible accounted for is uplifted and elevated.

would no doubt go along way with the simply man.

R' Moshe went to the entrance of the *veshivah* and stopped each and every boy before entering the building, informing him that the handyman's son had become a *chosson* and how much it would mean to him if he was congratulated on this occasion. The boys understood. Every single student approached the handyman and wished him a warm and hearty Mazel Tov. The handyman glowed with joy. "You illuminated my life!" he exclaimed to the Rosh Yeshivah.

נמשל: Parshas Bamidbar is primarily about counting. Each and every *Yid* is counted and accounted for, as each and every *Yid* is special in his and her own unique way. Taking interest in a fellow Jew means realizing that from him too there is what to learn and what to glean inspiration. For this reason, the Torah begins the parsha by saying "Lift up the head of exactly a social bird. He probably didn't have too many every individual in Klal Yisroel," for every Yid who is

בא חבקוק והעמידן על אחת שנאמר וצדיק באמונתו יחיה .... (מכות כד.)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM

The most important part of a human being is his neshama. It is his foundation, without which there could be no life. Hashem is surely the foundation of everything. It is He who is holding up the world. The *midda* of *Yesod* is the ability to live a spiritual ife in this physical world. It is the act of bringing holiness into the mundane. One who does this is called a *Tzaddik*. *Tzaddik*. Yesod Olam, a Tzaddik is the foundation of the world because he sees Hashem even though He is hidden. He sees the neshama of a person rather than just his body. He is able to live in this world, with his feet on the ground, but his head in the heavens.

Such a person doesn't sweat the small stuff. He is big. He is beyond the nitty gritty and the petty nonsense of life. He doesn't let people or things bother him, because he knows that *Hashem* is here and He is running the show. This is what Chavakuk meant when he said, "Tzaddik b'emunaso yichye." A Tzaddik lives with Emunah. He believes that whatever happens comes from Hashem and everything Hashem does is for the good.

The epitome of a *Tzaddik* is *Yosef HaTzaddik*. *Yesod* is the *midda* that he exemplifies. After Yosef was sold by his brothers he eventually became the viceroy of Egypt and saved the entire world from famine. When his brothers finally realized that this was their brother, Yosef, they were afraid that he would take revenge on them. He was now in such a powerful position and they were mortified at what they had done to him. But Yosef treated them royally. He said, "You may have had evil intentions, but Hashem made this all happen for the good. It was all part of Hashem's plan. Chas V'shalom that I should harm you." Yosef spoke like a *tzaddik*. A *tzaddik* lives with *Emunah*. When something does not go the way he wants, he accepts this as part of the Divine plan. This is the *midda* of *Yesod*, when we focus on the things that we cannot see, but are most important. When we can live a spiritual life in a physical world and truly be a *tzaddik yesod olam*, this is the greatest accomplishment of man.